

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Szenthegyi István

78 (064.5)

Cím:

**Filharmonikus hangverseny,
külföldi vendégekkel**

Idő

"1959"

Forrás:

Magyar Nemzet
(Hely)

Ricci első szereplése

1959. (Idő) IV. 16.

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Személy

Helyszám

Sokat ígért a Budapesti Filharmoniai Társaság ötödik bérleti estje: külföldi karmestert, a csehszlovák Zdenek Koslert, egy cseh mű bemutatóját — s egy világhírű hegedűs, Ruggiero Ricci közreműködését.

Gluck Iphigenia Aulisban nyitányával kezdődött a hangverseny az Erkel Színházban. Már ez a műsorszám világossá tette a hallgatóság előtt a vendégkarmester egyéni tulajdonságait, mindenkéltől azt, hogy alapvetően nyugodt, kiegyensúlyozott; nem effektusokban, hanem a szélsőséges hatásokat kerülő zenei reprodukáló munkában látja feladatát, rávezetve a

közönséget is a komponista s művének tiszteletére.

Ezután következett Ruggiero Ricci. Bizonyára számosan voltak a nézőtérben ülők közt, akik már hallották ezt a kiváló olasz hegedűművészt, esetleg még akkor, amidőn tizenkét éves csodagyerek korában Budapesten is hangversenyezett, vagy hanglemezen. A világhírt szerzett művészen most sem csalódunk: olaszos, tüzes vérmérséklete, szép, áttetsző hegedűhangja, hatalmas mesterségbeli tudása olyan virtuózt állított elénk, aki a hálás feladat-megoldások tűzijáték-szerű villanófényei közepette sem feledkezik meg a művé-

zet lényegéről. Brahms hegedűversenye alkalmat adott rá, hogy sokoldalúan mutathassa meg képességeit; művészi élményt adott, s ez az élmény még teljesebb lett volna, ha a karmester s a zenekar átveszi vibráló tempóit, sodrát, levegőjét. Nagy sikerét két valóban virtuóz ráadással tetézte.

A műsor második részében Josef Suk c-moll («Asrael») szimfóniája hangzott el. Suk, a Dvořák-tanítvány zeneszerzői munkásságát nálunk jobban csak a hegedűversenye révén ismerik; a most bemutatott szimfónia további betekintést engedett életművébe. 1904—1906 között készült. Két megrendítő élmény: a komponista mesterének és apósának, Dvořáknak, valamint feleségének halála adott impulzust a megírására. A mindvégig gyászos s csak itt-ott felemelkedő hangulat zenei formába-öntése, sajnos, túlságosan terjengős művet eredményezett. Ez az utó-romantikus nyelven megszólaló mű szimfonikus költemény formájában maradhatott volna meg inkább az utókor számára.

Zdenek Kosler karmesteri művészetét s a filharmonikusok zenekari kultúráját megmutatta az előadás, de csöppet sem bántuk volna, ha valamely, korunkhoz közelebbálló csehszlovák zenemű bemutatójának tapsolhatunk.

Szenthegyi István